

mig". Saa spiller han med, og der er ingen Tvivl om, at den Slags Ting ikke kunne rammes. — Eller for at tage det modsatte Tilfælde: Der er en Familie, som overværer dette Bæddeløb; Damerne faa gode Pladser i Nærheden af Snoren eller Tribunen og ere ivrige efter at ville spille i Totalisatoren. Det er besværligt at trænge sig ind i den Mennekemasse, her findes, og det passer sig jo heller ikke for unge Damer at trænge sig frem; men et ungt Menneſte af Familien er med, og Drengen, der er vims paa Venene, faar saa 2 Kr. af sin Moder eller Søster, idet de sige: Sæt den ind for mig. Drengen kommer godtroende hen til Vaagen, men bliver stoppet af Politibetjenten, der siger: Den Tyr er ikke 18 Aar, hvortil Drengen svarer: Ja, det er ikke for mig selv, men det er for min Moder, jeg skal sætte 2 Kr. Der opstaar da en Diskussion ved Totalisatoren, hele Historien bliver stoppet, Publikum bliver utaalmodig, og alt dette gør man, forekommer det mig, til ingen Verdens Nytte. — Naar jeg skulde redigere denne Paragraf, vilde jeg egentlig foreslaa, at man i Stedet for „under 18 Aar“ satte „under 70 Aar“ eller, om man vil, „over 30 Aar“, thi jeg siger, at Folk over 30 Aar burde være saa fornuftige, at de ikke indløde sig paa den Slags Daarstaber. Unge Menneſter under 18 Aar kan man tilgive meget, men at gamle Folk gaa hen og gøre den Slags Ting, skulde ikke være tilladt, naar man vil sætte sig paa det moralſte Stade og give sig til at forbedre Verden.

Jeg tror, at fra hvilket Synspunkt man end ser denne Paragraf, er den fuldstændig umulig, og jeg vilde meget beklage, om der virkelig fra Rigsdagen skulde udgaa en Lov med saadanne Straffebestemmelser som dem, den har, thi den vil for Publikum i første Linie og dernæst for Domstolene volde mange Besværligheder, fordi den i Virkeligheden ikke er affattet, som Straffebestemmelser pleje at være. Sagen behøver nu for den Sags Skyld ikke at gaa i Udvalg. Hvis det høje Ting er besluttet paa, at Totalisatorer skulle være tilladte og være et passende Objekt for Bestatning til Staten og Amtsraadet, Kommunen, og at altsaa Lovforslaget bør passere, kunne Vædringer godt foretages, uden at Sagen gaar i Udvalg. Det kan ske ved at stryge sidste Paragraf, altsaa stille Vædringsforslag til 2den Behandling om, at § 5 udgaar. — Slutelig vil jeg ogsaa forbeholde mig at stille Vædringsforslag om, at de „500 Kroner“ i § 4 blive satte betydeligt ned, men ellers tror jeg, at Lovforslaget, forudsat at man over-

hovedet vil ind paa den Slags Ting, godt kan passere.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vilde gerne straks besvare de Indvendinger, som det ærede Medlem fremkom med, og jeg skal da vel indrømme, at der jo ikke kan være Tale om, som det ærede Medlem meget rigtig bemærkede, at det i og for sig er Værdier af Økonomist Natur eller produktive Værdier, her er Tale om at bestatte. Det kan jo være en Sag, man kan disputere om, hvorvidt man helt vil forbyde Totalisatorspil, eller om man vil lade det vedblive at virke, og da, som her er foreslaet, inddrage det under Bestatningen. Mig forekommer det, som ogsaa bemærket i det andet Ting, at man maa indhøste nogle Erfaringer her paa dette Omraade, før man endeligt gaar til helt at forbyde saadanne Bæddeløbspil. Det er just ikke trængt ind i min Bevidsthed endnu, kan jeg sige, efter hvad der foreligger og er fremkommet i Tinget, at der er slet saadanne Misbrug, at Staten som saadan maatte tage Affære og skride til Forbud. Thi man kan dog sige om denne Art af Spil det samme som om saa mange Arter af Spil, som finde Sted, og som ikke ere underkastede Forbud, f. Eks. Lotterispil og mange andre, at det ikke har nogen i sig selv umoralſt Karakter. Det kan føre til Misbrug, det kan indrømmes om dette som om saa meget andet. Det synes jo da heller ikke at fremgaa af det ærede Medlems senere Udvikling og navnlig ikke af hans Slutningshenstilling i det Foredrag, han nylig holdt, at det var hans oprigtige Mening at ville fremkalde Forbud mod Spil overhovedet. Derfor skal jeg heller ikke længere dvæle ved den Side af Sagen.

Det ærede Medlem gjorde dernæst en Indvending mod, at man gennem § 3 havde vedtaget at henlægge noget af Afgiften til de paagældende Kommuner. Jeg skal dertil blot bemærke, at de Polititudgifter, som saadanne Sammenkomster, Bæddeløbspil, i det hele medføre, ere ikke strengt begrænsede til selve Bæddeløbet eller den Sammenstemmen af Menneſter, som finder Sted der, men Politiet maa selvfølgelig ogsaa udfolde en Virksomhed paa de Steder, hvor Publikum fremdeles, som Følge af Bæddeløbene eller Sportskampene, opholde sig Næsten af Dagen; og ved disse senere Sammenkomster, som ganske vist pleje at være talrige og mangeartede, kan der jo ikke være Tale om, at det Selskab eller den Forening, der overhovedet arrangerer Sportskamp, ogsaa vil eller kan afholde Udgifterne til Politivirksomhed, saa heri maa dog siges at ligge en